Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №12 (87) 18 ЧЕРВНЯ 2021 РОКУ

Дорогі земляки!

Прийміть щирі вітання напередодні одного з найбільших християнських свят – Святої Трійці (П'ятидесятниці).

У Біблії сказано, що на п'ятдесятий день після Воскресіння Господь відкрив апостолам повноту своєї слави у триєдинстві Бога-Отця, Бога-Сина і Святого Духа. Цей день здавна вважається початком християнства.

Велич цього свята – в любові, щирості та всепрощенні Господа, які спонукають усіх нас жити в мирі та творити добро на рідній землі. Тож бажаю передусім миру, злагоди й процвітання Україні, а всім нам – здоров'я, щастя, благополуччя, енергії та впевненості в майбутньому. Хай Свята Трійця єднає, освячує та береже кожного з нас на дорозіправди, справедливості й порозуміння, а духовне піднесення стане благодатним ґрунтом для нових починань у нашій громаді, області, країні!

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Традиційно з настанням літа ми відзначаємо Свято Пресвятої Трійці або День Зіслання Святого Духа, яке в народі ще називають Зеленими святами. Після Великодня та Різдва це найбільше християнське свято.

Цього дня ми вшановуємо триєдинство Бога-Отця, Бога-Сина і Святого Духа. Поздоровляю вас із Трійцею та бажаю вам і вашим рідним міцного здоров'я, сімейного затишку, щастя, добра й благополуччя. Нехай Бог ніколи не полишає вас та підтримує в усіх починаннях. Нехай ваші серця наповняться світлом духовності та святої чистоти, надією на розквіт нашої рідної України.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Позитив, екстрим і адреналін

Саме цими трьома словами можна охарактеризувати свято учнівської молоді під назвою «Єднаймося, бо ми того варті», що відбулося в нашій громаді 4 червня 2021 року. Так називалися й три групи, в яких працювали школярі.

Того дня після тижня безперервних дощів небо нарешті вияснилося й радісно пригріло сонце. Понад 50 дев'ятикласників із семи закладів освіти усієї Білоцерківської громади, їхні вчителі, представники виконавчого комітету сільської ради зібралися зранку на базі відпочинку «Козацький стан» (с. Лугове). Сонячна погода, мальовнича природа, очікування свята створювали особливо піднесений настрій. Тож молодь постійно жартувала, сміялася, знайомилася поміж собою.

— *Ми сьогодні вперше проводимо такий об'єднуючий захід, він має на меті об'єднати дев'ятикласників у єдину сім'ю, в єдину нашу громаду, здружити їх між собою,* — сказав, відкриваючи свято, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко.

При цьому Іван Васильович наголосив: об'єднуючий принцип скрізь має бути першочерговим, і в справі навчання він теж відіграє дуже важливу роль.

— Кожна дитина по-своєму талановита, у кожного є певні задатки, тож сподіваюся, що на сьогоднішньому святі кожен зможе розкрити свої здібності, показати свої здобутки і, звісно, трохи відпочити, — заявив на завершення сільський голова.

Таке групове фото на згадку по завершенню свята отримав кожен присутній.

А заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць, вітаючи творчих та ініціативних школярів, побажала їм успіхів і багато захоплюючих емоцій.

Ініціатором і головним організатором заходу виступив Білоцерківський ЗЗСО І—ІІІ ступенів. Як розповіла його директорка Вікторія Василівна Городнича, п'ятий рік педагогічний та учнівський колективи закладу освіти реалізують проєкт для всіх дев'ятикласників громади «Будьмо знайомі».

— Межі нашої громади нещодавно розширилися, до дружного освітянського кола додалися нові заклади освіти, — пояснює вона. ***— Переконана, що дев'ятикласникам із Рокити, Попового, Мостовівщини цікаво дізнатися, як живуть та навчаються їхні однолітки в Білоцерківці, Красногорівці, Бірках чи Балаклії. І, певно, є про що розповісти своїм ровесникам.***

Свято почалося саме зі знайомства: кожен заклад освіти підготував маленьку музичну чи сценічну візитівку. Дев'ятикласники по черзі (зазвичай усім класом) піднімалися на сцену, виконували пісні чи гумористичні мініатюри.

А Дар'ї Гаргалі з Балаклії довелося самій представляти увесь клас. Однак талановита дівчина цілком справилася з цим завданням, чудово виконавши народну пісню «Гей, соколи».

Та особливо видовищним був виступ-презентація господарів свята – дев'ятикласників Білоцерківського закладу освіти: члени національно-патріотичного гуртка під керівництвом свого наставника Геннадія Івановича Пицяка під'їхали до гурту на велосипедах із національним прапором і різнокольоровими димовими фаєрами в руках.

Сподобався й виступ молодших білоцерківських школярів, вихованців танцювального гуртка під керівництвом Ілони Іванівни Макаренко, які виконали веселий та ритмічний танець.

Далі на стор. 3

Українській Конституції – 25 років!

Дорогі земляки!

За кілька днів, 28 червня, Україна відзначатиме 25-ту річницю ухвалення Конституції, головного нормативно-правового акта держави. Це особливе свято. Адже Конституція — не просто законодавчий документ, що закріплює основи суспільного ладу, державний устрій, систему, принципи діяльності державних органів, права та обов'язки громадян. Вона окреслює перспективи розвитку суспільства, великі можливості та гарантовані права вільної розбудови Української держави. І реалізовувати їх — наша з вами спільна справа.

Щиро вітаю вас із Днем Конституції України та бажаю миру, добробуту, святкового настрою, а особливо — єдності, згуртованості, активної громадянської позиції, гордості за нашу громаду, країну, патріотизму.

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради, голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі громади!

Прийміть щирі й сердечні вітання з Днем Конституції України.

Основний документ нашої держави закріплює права та свободи всіх громадян і проголошує, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість та безпека є найвищою соціальною цінністю. Тож бажаю передусім стабільності, захищеності, свободи та впевненості в завтрашньому дні. Хай злагода, добро і взаєморозуміння панують у кожній родині, серця наповнюють щастя, радість і гарний святковий настрій. Бажаю всім Божого благословення, енергії та натхнення для добрих справ заради процвітання України.

Зі святом!

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Дорогі земляки-білоцерківці!

28 червня 1996 року Верховна Рада України ухвалила Конституцію — основний закон нашої держави,

Ця подія стала важливою віхою українського державотворення, а Конституція України — головним правовим документом держави та основою розбудови незалежної демократичної країни.

Але тільки разом, спільно ми зможемо здолати труднощі, уникнути помилок, досягти наміченої мети.

Творення кращого життя — справа кожного з нас. Хай вистачить у нас сили, впевненості, мужності й розуму на всі важливі справи!

З нагоди свята зичу всім міцного здоров'я, мирного неба, достатку, успіхів у особистому й громадському житті, оптимізму та віри у свої сили! Хай це свято додасть нам наснаги і творчих здобутків.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Прекрасне свято радості та надії

Багато зусиль для зростання добробуту, забезпечення всебічних інтересів жителів, зокрема дітей, докладає керівництво нашої громади. Уже традиційно 1 червня в Білоцерківській громаді відзначається Міжнародний день захисту дітей.

Працівники кожного будинку культури чи клубу провели для вихованців дошкільних закладів і молодших школярів конкурсно-розважальні програми «Країна дитячих мрій».

Як кажуть, усі ми родом із дитинства. Діти чомусь завжди прагнуть скоріше подорослішати, а ми згадуємо дитячі роки як щасливі й безтурботні. Культпрацівники старалися провести заходи весело, радісно, щоб вони надовго запам'яталося дітям. Тож підготували цікаві та насичені програми: з піснями, танцями, конкурсами й подарунками.

Саме в дітях продовження роду людського й здійснення мрій і сподівань на краще. А Міжнародний день захисту дітей – прекрасне свято радості та надії.

Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ,
завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Про те, як відзначили Міжнародний день захисту дітей у навчальних закладах громади, читайте на стор. 8.

Свято у Красногорівському дошкільному закладі проводить бібліотекарка Галина Іванівна Шафар.

Заступниця сільського голови С. В. Козаренко залюбки спілкувалася з дітлахами на святі в Рокиті.

Захоплююча конкурсно-розважальна програма в Білоцерківському СБК.

Актуально

Укрпошта доставлятиме пенсії, як і раніше, до 2023 року

У одному з попередніх номерів ми повідомляли про намір Кабінету Міністрів України запровадити з 1 вересня цього року перерахування пенсій та соціальних допомог на банківські картки. Відповідна урядова постанова за № 277 була ухвалена 29 березня 2021 року.

Новий порядок створював чимало незручностей для літніх людей у сільській місцевості. І не лише тому, що далеко не всі вміють користуватися картками, а передусім через те, що у віддалених населених пунктах немає банківських відділень і банкоматів, відсутнє транспортне сполучення, та й у поважному віці не наїздишся у місто.

На захист літніх людей стали окремі народні депутати, зокрема депутатська група «Довіра». Тож Кабмін зрештою скасував свою постанову про обов'язкове переведення виплат пенсій та соціальних допомог на карткові рахунки.

Як повідомив голова депутатської групи «Довіра», народний депутат від Полтавщини Олег Кулініч, нинішній порядок доставки пенсій, субсидій та соціальних допомог через Укрпошту діятиме щонайменше до 2023 року.

За його словами, в цій ситуації необхідно враховувати такі фактори як повна відсутність банківської інфраструктури в сільській місцевості; слабке транспортне сполучення або його відсутність; якість доріг, яка не витримує ніякої критики; і, врешті-решт, час та здоров'я пенсіонерів.

Дуже добре, що уряд дослухався до рекомендацій та вніс зміни в свою постанову, наголошує депутат. Але й після цього залишається кілька ключових питань, які непокоять суспільство. Так, у новій постанові Кабінету Міністрів від 26 травня № 546 уряд намагається перекласти функції з доставлення пенсій і соціальних допомог на соціальних робітників.

«І це в умовах, коли органи соцзахисту на місцях у зв'язку з адміністративною реформою скорочуються разом із їхніми працівниками. А відповідні органи на базі ОТГ не мають належних ресурсів і залишаються несформованими, так само як і регіональні представництва Національної соціальної сервісної служби», — наголосив Олег Кулініч.

Так, на Полтавщині скорочення кадрів уже зараз становить 35%. А з 20 управлінь соцзахисту при колишніх районах лишилося лише 4. Відповідно, доступності до отримувача пенсій та соцдопомог органи соцзахисту не мають.

Доставка пенсій та соціальних допомог має бути безкоштовною для всіх отримувачів, вважають у депутатській групі «Довіра».

За матеріалами прес-служби депутатської групи.

Позитив, екстрим і адреналін

Закінчення. Початок на стор. 1

Після концерту-знайомства школярі поділилися на три групи. Відбувалося це вкрай просто: хто яку емблему витяг, у ту групу й потрапив.

У групі під назвою «Позитив» юнаки й дівчата під керівництвом тренерів та вихованців Полтавського військово-спортивного центру «Воїн» вчилися швидко збирати й розбирати зброю. Крім того, школярів навчали навичкам самозахисту.

Для учасників групи «Екстрим» наставники з клубу «Воїн» організували військово-тактичну гру Лазертаг. Тут емоції просто зашкалювали!

Лазертаг – це військово-спортивна гра в реальному часі, на реальній місцевості з використанням сучасної електроніки й макетів реального озброєння. Гра абсолютно безпечна і не травматична. Усі постріли і поразки відпрацьовує електроніка, яка й видає гравцеві відповідні повідомлення: чи поцілив він у противника, чи сам він «поранений» або «убитий», чи є ще патрони і обойми для подальшої стрільби...

Окрім того, Лазертаг – це спорт. Приміром, Австрія першою визнала Лазертаг офіційним видом спорту. В Україні цей рух тільки починається.

А в останній групі – «Адреналін» – юнаки й дівчата опановували ази пішохідного туризму. Заняття для них проводив досвідчений турист і педагог, учитель Білоцерківського закладу освіти Геннадій Іванович Пицяк. Попередньо вчитель та його вихованці спорудили в лісі на березі Псла так званий мотузковий парк, де було кілька трас із перешкодами, що відрізнялися за складністю: треба було пройти похилою колодою, переправитися мотузковим містком через уявне урвище тощо. Рухаючись із одного проміжного пункту в інший, учасникам потрібно було долати перешкоди на висоті, а це, погодьтеся, додатковий прилив адреналіну!

Такий спосіб дозвілля в Україні теж тільки-но починає розвиватися, але популярність його стрімко зростає. Справді, розвага цікава й не для боязких, хоча боятися туристам-початківцям було нічого: усім видали індивідуальні страхувальні системи, які кріпилися до надійно натягнутих канатів. Та й самі перешкоди розташовувалися за пів метра від землі.

Паралельно із заняттями в групах працювала «Творча майстерня» під керівництвом Людмили Ігорівни Бойчук. Творча вчителька Білоцерківського закладу освіти не лише навчає школярів англійської мови, а ще й має золоті руки та неабияку фантазію, тож залюбки виготовляє оригінальні ляльки-мотанки, сувеніри, вишиванки тощо. При цьому охоче ділиться секретами своєї майстерності з дітьми.

Наприкінці свята його учасники отримали ще одну порцію (й чималу) позитивних емоцій та адреналіну: перед ними свою майстерність демонстрували вихованці військово-спортивного центру «Воїн». Особливо вражаючим був показовий виступ «Козацькі розваги» вихованців школи джур імені І. Сірка при ВСЦ «Воїн», під час якого юнаки відтворили історичні традиції козацького рукопашу, володіння історичною холодною зброєю.

Показовий виступ курсантів центру засвідчив не лише чудову фізичну форму, а й неабияку зібраність, командний дух і миттєву реакцію однолітків наших дев'ятикласників.

Насамкінець на учасників свята чекав смачний обід і групові фото на згадку. Цей позитивний момент вдалося втілити завдяки допомозі спонсорів свята – ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Зінаїда МАТЯШОВА.

Поява господарів свята – білоцерківських школярів – справила незабутнє враження.

Підготовка до гри Лазертаг.

Школярі опановують ази пішохідного туризму.

Учні знайомляться зі зброєю.

Г. І. Пицяк проводить інструктаж із пішохідного туризму.

Творча майстерня.

Бліц-інтерв'ю

«Сподіваємося, що такий захід стане традицією»

Після свята ми попросили поділитися враженнями від заходу його організаторку й окремих педагогів та учнів.

Вікторія Василівна Городнича, директорка Білоцерківського ЗЗСО:

— На жаль, через коронавірус і запровадження дистанційного навчання цього навчального року ми ще жодного разу не збирали дев'ятикласників у проєкті «Будьмо знайомі». Це перша така зустріч цього року. Вирішили провести її в національно-патріотичному дусі, пропагуючи спорт і здоровий спосіб життя. Після тривалого дистанційного навчання особливо хочеться звичайного людського спілкування. Сподіваюся, що захід сподобався.

Петро Федорович Макойда, директор Попівського ЗЗСО:

– Я вам скажу: захід прекрасний! Що треба дітям? Ігри, спілкування, свіже повітря, природа... Тут усе це є. Тут школярі мають можливість познайомитися між собою в процесі ігор, конкурсів, розваг. Об'єднуючись у різні групи за інтересами, в них виникає взаємозв'язок, взаємна підтримка, повага один до одного, відчуття єдиної команди. І це відчуття потім, коли вони подорослішають, обов'язково переросте у почуття приналежності до єдиної громади, єдиного колективу. Тому це прекрасний захід! У такій невимушеній обстановці контакти стають тіснішими, зав'язується справжня дружба між дітьми. Чудово! Велика дяка організаторам, це справжнє свято для дітей!

Інна Штанько, учениця Рокитянського ЗЗСО:

– Мені дуже сподобався цей захід. Ми гарно провели час. Дуже сподобалася гра Лазертаг, коли ми розбирали автомати, стріляли з них на ураження по удаваному супротивнику, коли долали перешкоди, лазили по вірьовках між деревами... Дуже весело було, цікаво. Нові знайомства, нові ігри... Ми ще так ніколи не розважалися. Я познайомилася з учнями Красногорівської школи, з деякими з них ми обмінялися телефонами, тепер будемо дружити: у нас виявилися спільні інтереси, спільні захоплення. А ще сподобалася гаряча уха із закопченого величезного казана. Дуже смачним був і козацький куліш на салі з присмаком диму від багаття. Я такого ніколи пробувала...

Валентина Петрівна Лиходід, учителька Балаклііївського ЗЗСО:

– Сьогодні на Козацькому стані панує атмосфера дружнього єднання, відчуття однієї спільноти. Для деяких дев'ятикласників це свято – знайомство з ровесниками, для багатьох – зустріч добрих друзів. Гарною ідеєю є об'єднання учнів у три команди для проходження етапів спортивно-військової гри-навчання, у кожній з яких є представники з різних шкіл. Відсутність духу суперництва сприяє доброзичливості у спілкуванні, надає позитиву, взаєморозуміння та взаємопідтримки.

Організатори дійства влаштували для учнів не просто захопливе дозвілля, а й надали можливість дітям презентувати свої школи, виявити фізичні вміння кожного, опанувати початкові навички військової підготовки.

Такий новий, оригінальний захід, затребуваний часом, дуже потрібний для становлення і розвитку молодіжної спільноти нашої громади. І хоч проводиться вперше, та сподіваємося, стане гарною традицією.

Марина Яремко: «Немає більшого позитиву, ніж радість від вилікуваної хвороби, врятованого життя»

М. С. Яремко.

У серпні 2020 року депутати Білоцерківської сільської ради попереднього скликання ухвалили рішення про створення в нашій громаді комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради Миргородського району». Це викликало певний спротив, адже донедавна всі медичні заклади нашої громади підпорядковувалися Великобагачанському центру первинної медико-санітарної допомоги. Туди ж надходили кошти від Національної служби здоров'я України за лікування пацієнтів у медичних закладах Білоцерківської громади. Зрештою, всі медпрацівники, які працюють на території нашої громади, вважалися працівниками Великобагачанського центру й підпорядковувалися його керівництву.

Та білоцерківські депутати були непохитними й розпочали підготовчу роботу. Минув майже рік, і ось нарешті маємо власний повноцінний центр медико-санітарної допомоги: він запрацював із 1 червня 2021 року.

Про те, як відбувається реорганізація медичної галузі, про завдання й плани на майбутнє розмовляємо з директоркою новоствореного закладу Мариною Сергіївною Яремко. Однак спочатку – кілька слів про саму керівницю центру.

Марині Сергіївні Яремко 41 рік. Після закінчення Української медичної стоматологічної академії й інтернатури на базі Полтавської міської клінічної лікарні №1 близько 15 років вона працювала у Великобагачанській ЦРЛ. Починала черговим лікарем приймального відділення, згодом 11 років була лікарем кабінету профоглядів.

Із 2018 року перейшла на роботу у Великобагачанський центр первинної медико-санітарної допомоги. На відміну від сімейних лікарів, які тривалий час працювали на дільницях, пацієнти «первинки» не знали її як фахівця. Однак дуже скоро люди, які першими довірилися їй, розповіли про чуйну, уважну й кваліфіковану лікарку своїм знайомим, а ті в свою чергу – своїм. Тож Марина Сергіївна швидко набрала понад 1700 пацієнтів, які уклали з нею декларації.

Навесні 2020 року сімейні лікарі опинилися на передовій боротьби з COVID-19. Рятуючи хворих на коронавірус, М. С. Яремко захворіла сама та інфікувала рідних – чоловіка й двох синів. Певною мірою це й підштовхнуло її до рішення змінити фах. Тож коли їй запропонували закінчити курси спеціалізації та працювати невропатологом у Великобагачанській поліклініці, погодилася. Як розгорталися події далі, розповідає сама Марина Сергіївна:

– Коли я вже навчалася на курсах, отримала пропозицію очолити новостворене комунальне некомерційне підприємство «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради Миргородського району». Це було несподівано і дуже приємно.

Справа в тому, що ні з ким із керівництва Білоцерківської територіальної громади я не була знайома. Вочевидь, спрацювали позитивні відгуки моїх пацієнтів про мене як лікаря, фахівця.

– І Ви погодилися?

– Так, майже не вагаючись. Одна з причин – бездоганний послужний список Білоцерківського сільського голови Івана Васильовича Лещенка. Хоча ми не були особисто знайомі, як жителька Великої Багачки я пам'ятала його роботу на посаді голови районної ради, чула про його діяльність на чолі Білоцерківської ОТГ. Люди відгукувалися про Івана Васильовича як про розумного й далекоглядного керівника, вимогливого, але напрочуд справедливого начальника. Усе це я відчула під час співбесіди.

Друга вагома причина – це особистість Віктора Володимировича Кордубана. Цю людину теж добре знають у Великій Багачці. А працівники ПП «БіАГР», які періодично проходять медогляди у Великобагачанській ЦРЛ, неодноразово розповідали про нього як про чудового господарника, благодійника й напрочуд людяного керівника. Зрештою (і це ще одна причина, яка спонукала погодитися), хотілося спробувати свої сили на новій посаді. Я постійно вчуся, самовдосконалююся, а тут – дещо нова для мене сфера діяльності, бо це перша в моєму житті керівна посада.

– Не шкодуєте? З якими труднощами чи несподіванками зіткнулися в перші дні роботи?

– Поки що доводиться вирішувати суто юридичні або, якщо точніше, бюрократичні питання. У новоствореному центрі первинної медико-санітарної допомоги на сьогодні лише двоє працівників: я і бухгалтер. До 1 липня всі медичні працівники громади (а це троє лікарів та 20 чол. середнього і молодшого медперсоналу, водії, опалювальники) мають звільнитися з Великобагачанського центру та працевлаштуватися у нас. Крім того, всім пацієнтам потрібно укласти нові декларації із сімейними лікарями, а нашому центру – укласти договір із Національною службою здоров'я України. Поки що кошти, які держава виділяє за лікування кожного пацієнта на території Білоцерківської ТГ, отримує Великобагачанський центр первинної медико-санітарної допомоги.

Як на мене, бюрократичні питання – найбільша складність у роботі. Коли вдасться подолати всі ці труднощі, далі буде легше.

– А яке враження справили самі медичні заклади громади, їх матеріальний стан?

– У деяких ФАПах мені доводилося бувати раніше, й неодноразово: як лікар-профпатолог проводила огляди ветеранів, інших категорій громадян.

Загалом на території Білоцерківської територіальної громади функціонує 8 медзакладів. Усі вони перебували на балансі Великобагачанського центру первинної медико-санітарної допомоги. Зараз якраз відбувається передача всіх споруд, матеріально-технічних засобів, медичного обладнання на баланс нашого центру на підставі актів приймання-передачі.

У різних населених пунктах стан будівель, наявність медичного обладнання суттєво різняться. Попри те, що ремонти й закупівлю всього необхідного мав проводити Великобагачанський центр, Білоцерківська сільська рада, благодійники постійно підтримували заклади.

Особливо вражає приміщення й наповнення колишньої Білоцерківської амбулаторії загальної практики—сімейної медицини (кажу «колишньої», бо з 1 червня самого поняття «амбулаторія» не існує: є центр первинної медико-санітарної допомоги). Коштом і зусиллями ПП «БіАГР» приміщення відремонтоване, реконструйоване й обладнане найновішим устаткуванням. Так, дві палати денного стаціонару (для чоловіків і жінок) мають 6 спецліжок, які можна регулювати залежно від потреб тяжкохворих чи травмованих. А клінічна лабораторія може робити загальні аналізи сечі, крові, аналіз крові на вміст глюкози, тести на COVID-19, гепатит тощо. Повністю укомплектовано чотири кабінети сімейних лікарів, маніпуляційний та стоматологічний кабінети. Найближчим часом запрацює ще й масажний кабінет.

Без перебільшення: Білоцерківський заклад може конкурувати з найсучаснішими медичними клініками. Тут створені всі умови для повноцінного обстеження хворих.

– І насамкінець останнє запитання: про плани на майбутнє…

– Дуже хотілося б, щоб у нашому центрі працював лікар-педіатр. Діти – це одна з пріоритетних категорій населення, й ми, дорослі, маємо зробити все можливе, щоб вони росли здоровими і щасливими. Поки що батьки змушені возити своїх малюків до лікаря у Велику Багачку, а це, погодьтеся, створює певні труднощі. Сподіваюся, що найближчим часом ми знайдемо відповідного фахівця, який працюватиме в громаді.

Користуючись нагодою, хочеться нагадати жителям громади одну просту істину: здоров'я – це найцінніше, що дарує нам природа. Водночас воно напрочуд крихке й легко втрачається. Тож бережіть його і вчасно звертайтеся в медичні заклади, де вам нададуть фахову допомогу.

А своїм колегам-медикам напередодні професійного свята – Дня медичного працівника – бажаю наснаги, натхнення і задоволення від роботи, вдячних посмішок пацієнтів і звичайного людського щастя.

Наша професія вимагає великого нервового напруження. Медикам повсякчас доводиться стикатися з болем, розпачем, трагедіями. Знаю чимало випадків, коли справжні професіонали вигорали на роботі. Проте немає більшого позитиву, ніж радість від вилікуваної хвороби, врятованого життя. Саме такі моменти й перекривають увесь негатив нашої нелегкої професії.

– Дякую за розмову.

Спілкувалася Зінаїда МАТЯШОВА.

Важливо

Що таке е-лікарняний

На початку червня 2021 року в Україні запрацював пілотний проєкт із видачі листів тимчасової непрацездатності в електронному вигляді. Поки що діятиме перехідна модель: видаватимуть як електронні, так і паперові документи. З 1 вересня 2021 року Україна повністю перейде на електронні лікарняні.

Як розповів міністр охорони здоров'я Віктор Ляшко, лікарі формуватимуть лікарняні листи в електронному вигляді, але в перехідний період пацієнти зможуть отримати паперові документи. З 1 вересня відпаде потреба нести на роботу паперовий лікарняний: потрібно просто повідомити роботодавця про хворобу, далі він сам мусить зайти на електронний реєстр та завантажити документ.

Отже, хворому після одужання не потрібно буде ще раз звертатися до лікаря. В МОЗ пояснили алгоритм дій пацієнта: лікар відкриває лікарняний на певну кількість днів. Якщо за цей період хворий одужав, він виходить на роботу, а лікарняний автоматично закривається. Якщо ж людина продовжує хворіти, звертається повторно до лікаря, й той продовжує лікарняний.

«Міністерство прагне зробити процес отримання лікарняного максимально зручним і прозорим», — заявив Ляшко.

Шановні медичні працівники!

Прийміть найщиріші вітання з професійним святом – Днем медичного працівника, який в Україні відзначають у третю неділю червня (20 червня 2021 року).

Ви обрали найгуманнішу та найжертовнішу професію, й це підтвердили останні події в світі. Медичні працівники, наче мовчазні янголи-охоронці, самовіддано рятували хворих на коронавірус, ігноруючи особисті плани й проблеми, наражаючи на небезпеку себе й своїх близьких.

Професія лікаря — це, певно, набагато більше, ніж просто професія. Це справді покликання, дар Божий, без якого неможливо рятувати життя. Отже, і свято це стосується не лише медичних працівників, а й кожної людини, всього суспільства, оскільки людське здоров'я та життя – це безцінне суспільне надбання.

Низький уклін вам за професійність, чуйність, відданість обраній професії. Велике спасибі за те, що не втомлюєтеся допомагати людям, творити добро. Бажаємо вам міцного здоров'я, щастя, миру та спокою, тепла і розуміння від близьких, мудрості і терпіння, благополуччя в родинах, невичерпної енергії та людської пошани.

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради , голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група» .

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП Білоцерківська агропромислова група».

Шановні медики Білоцерківської громади!

Дозвольте привітати вас із Днем медичного працівника й подякувати за щоденну виснажливу працю — невпинну боротьбу за здоров'я та життя людини.

У ваших руках — складна й відповідальна справа, адже саме медичним працівника люди довіряють найцінніше: своє життя та здоров'я. Однак завдяки професійній майстерності, самовідданості, жертовності та чуйності лікарів, медсестер, молодшого медичного персоналу навіть у тяжкохворих з'являються віра й надія на одужання.

Вірю, що всі медичні працівники Білоцерківської громади й надалі працюватимуть сумлінно та відповідально, дбатимуть про нові професійні здобутки. Сердечно бажаю вам та вашим родинам здоров'я, щастя, добра і благополуччя, невичерпної енергії та нових професійних здобутків. Нехай ваша шляхетна праця завжди винагороджується повагою і вдячністю суспільства, хай вас оточують справжні друзі, добрі колеги, зігріває родинне тепло.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Без права на забуття

22 червня виповнюється 80 років із моменту нападу гітлерівської Німеччини на свого колишнього союзника – СРСР. У неділю на світанку, коли більшість людей іще спали, близько 3,5 млн солдатів вермахту та союзників вторглися на територію Радянського Союзу й розпочали бойові дії. Авіація скидала з неба бомби на мирні міста і села України, Білорусі, прибалтійських республік… Одна з бомб розірвалася поблизу мосту через Псьол у Красногорівці…

Друга світова війна була найжорстокішою та найкривавішою в історії людства. Втім, якщо у Німеччині точно знають кількість своїх загиблих солдатів і офіцерів (понад 3 млн осіб), то в СРСР у різний час маніпулювали цифрами залежно від політичної ситуації. 1946 року Й. В. Сталін повідомив про 7 млн. загиблих, через 20 років Л. І. Брежнєв заявив про 20 млн, а 1990 року М. С. Горбачов – про майже 27 млн.

Певно, ми ніколи не дізнаємося точну цифру жертв, адже в СРСР практично не було обліку громадян, далеко не всі мали паспорти. Облік військових теж вівся вкрай недбало, а до бойових дій часто залучалися щойно мобілізовані військові й ополченці. Без сумніву одне: трагічні сторінки Другої світової війни не можна забувати – щоб ніколи не повторилися подібні лихоліття.

Напередодні сумної дати пропонуємо вашій увазі спогади наших земляків, які під час війни були ще дітьми, але назавжди запам'ятали її.

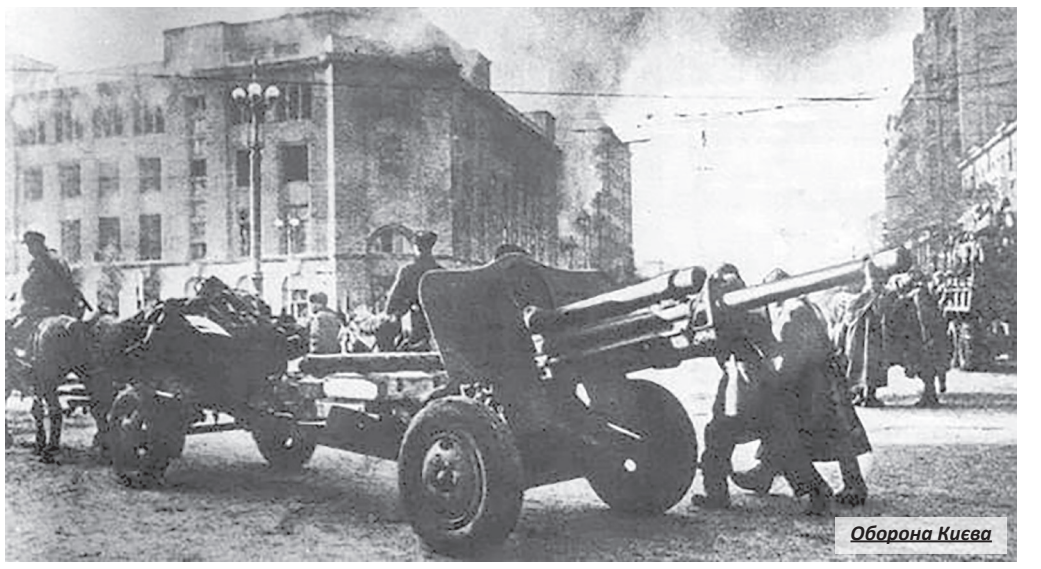

Оборона Києва

Покрівлі спалахували, наче облиті бензином

Зі спогадів уродженця хутора Чугуї Олексія Прокоповича Чугуя, 1936 р. н., які були опубліковані у книзі «Чия правда, чия кривда і чиї ми діти…»:

– Під час окупації по селах ходили прохачі та міняйли. Це були переважно мешканці міст, які, залишивши свої домівки, шукали порятунку на селі. Щоправда, поряд з ними з'являлися й радянські громадяни німецького походження. Будучи спокушеними гітлерівською пропагандою, вони поверталися до Німеччини з прагненням посприяти успіхам своєї батьківщини.

Один із таких патріотів зайшов і до нашої хати. Пригадую його патетичні промови і обіцянку розквіту України під керівництвом Гітлера. Дізнавшись, що я не ходжу до школи через відсутність її у Чугуях, він запевнив, що ця вада теж незабаром буде ліквідована. Неважко здогадатися, що він сам ще не знав істинної суті діянь свого фюрера.

…Хуторяни це відчули на власній шкурі під час відступу окупантів. Стало відомо про масові розстріли мирних мешканців сусідніх сіл та спалення їхніх осель. По шляху Харків—Київ посунулися на захід машини з солдатами та військова техніка. Незважаючи на близькість Чугуїв до цієї дороги, в хутір ніхто не заїжджав. Лише під вечір з'явилася легка розвідувальна машина типу «бобик». Крім шофера, в ній сидів за кулеметом солдат, пильно оглядаючи навколишню територію. Мешканці Чугуїв, забравши найнеобхідніше, зокрема й худобу, заховалися в гущі дерев, на дні берега. Тільки Бондарчуки, які не вірили, що німці спалять їхню хату, пригощали варениками шофера та солдатів розвідувальної машини.

А тим часом біля найближчої до дороги хати з'явилися двоє озброєних окупантів із запаленими віхтями-смолоскипами в руках. Вони разом підходили до кожної садиби і підпалювали солом'яні стріхи будинків та сараїв. Покрівлі одразу спалахували, наче облиті бензином, і згорали за лічені хвилини. Палаючі покрівлі нашої хати, сараїв і клуні залишилися на все життя у моїй пам'яті.

Коли покрівлі почали згасати і настав вечір, мешканці хутора підіймалися на хати і згортали звідти недогорілі залишки, дехто заливав їх водою, рятуючи таким чином будівлі від подальшого загоряння. Ця робота тривала до самісінького ранку, поки не почали лунати ворожі кулі. Хутір опинився майже на межі зіткнення підрозділів двох протилежних учасників військового протистояння. Ніхто із них не наважився розпочинати бій за світлої частини доби. Хуторяни тим часом поховалися в недогорілих хатах, глиняні стіни яких служили деяким захистом від куль.

З настанням темряви спалахнула перестрілка. Почався бій, який тривав майже всю ніч. Уранці ворог відступив. Червоноармійці зайняли хутір. У бою загинуло троє радянських розвідників, які не помітили ворожої засідки. Їх поховали біля шляху.

…Незважаючи на застереження дорослих – не чіпати знайдені трофеї, діти потай намагалися освоїти таємниці військової зброї, розбираючи її на частини. Завершувалося це найчастіше трагічними наслідками: втратою пальців, зору, а іноді й життя.

Одного разу я віднайшов у грязюці дві гранати. Гарно вимивши в кориті, заніс у хату і поклав підсушитися на гарячому черені пічки. Благо – це помітила сестра Галя. Вона обережно взяла гранати, винесла із хати і кинула в старий колодязь. Особливо поширеними для дітей війни були намагання виготовити легку зброю – самопали. Вони не стріляли кулями, а лише створювали сильний звук, аналогічний до пострілу з револьвера.

Для виготовлення таких самопалів використовувалася звільнена від свинцю куля. В один зі святкових днів ми всі були вдома, кожен займався своєю справою. Сестри вишивали, а я видобував свинець із продовгуватої кулі. Знаючи, що вона бронебійна, я заздалегідь ще на подвірї розпиляв її навпіл і ту частину, в якій містився загострений бойок, закинув подалі. Будучи впевненим, що вибухових елементів у залишеній частині кулі немає, завершував роботу в хаті, сидячи на ослоні. Сестри, вишиваючи, тихенько співали. Раптом пролунав вибух. Сестри кинулися до мене. На щастя, мені лише припорошило праве око, інших пошкоджень не було. Як

виявилося, в загостреній частині кулі ще залишився капсуль. Удар по ньому й спричинив вибух. Після цього експерименту я вже не наважувався виготовляти зброю.

Відважна баба Мотря

Згадує житель с. Дзюбівщина Григорій Ілліч Шарай, 1939 р. н.:

– Вступивши у Дзюбівщину, німці почали розквартировуватися по хатах. Оселилися й у нас. Принесли із собою великий казан, щоб варити їсти, забили курку і почали вимагати від хазяйки «яйка».

Мама каже: «Нема яйок». Натомість дає німцю сушеної бузини. Німець образився й наставив на неї пістолет, мовляв, застрелю! Потім, правда, побачивши нас із сестрою, змилостивився: «У мене теж двоє кіндерів удома лишилися»…

Розселившись, німці встановили свої порядки, призначивши старостами двох дідів, які за віком не були мобілізовані в армію. Одного з них селяни поважали, бо роздавав людям коноплі на полотно й дозволяв заготовляти сіно для корів. Попри це, обидва діди після війни відсиділи по сім років за співпрацю з окупантами.

Коли німці відступали, то спалили в селі всі хати, крім нашої та баби Мотрі, яка жила по-сусідству. Цю бабу Мотрю німці дуже поважали, навіть видали їй документ, за яким заборонялося будь-кому її ображати.

Виявляється, баба Мотря, сама того не підозрюючи, врятувала від загибелі цілий німецький підрозділ. Коли наші солдати, відступаючи, заклали на дорозі біля бабиної хати дві міни, готуючи німцям «салют із фейерверком», баба це побачила. Міни були замасковані якраз навпроти її оселі й чекали, поки важка техніка німців на них наткнеться. І щоб відвести від своєї хати загрозу руйнації під час вибуху, баба Мотря потай відкопала ті міни і перенесла їх на сусідній город, у кукурудзу.

Це помітила моя мама і почала лаятися: мовляв, я буду кукурудзу ламати, а вони зірвуться! Тоді баба забрала ті міни, понесла їх до старого колодязя, що був неподалік свинарника, і вкинула в нього. Колодязя давно немає, він завалився, а міни і по сей день лежать там під землею…

Невдовзі увесь той гармидер, що здійнявся навколо відважної баби Мотрі, яка бігала селом із мінами в руках, став відомий широкому загалу. Дійшли ці чутки й до німців. Вони розтлумачили вчинок баби Мотрі як прояв симпатії до німецького рейху, і «завдячили» їй неспаленою хатою. «Ти ж, мамо, врятувала ціле німецьке військо!» – пояснював бабі її горбатий син Сидір.

Очевидно, думаючи, що до цього «подвигу» причетна й моя мама, яка жила поруч, німці не чіпали й нашої оселі. Відступаючи, вони навіть залишили нам на згадку казан, у якому варили їсти.

«Війна – це завжди жах»

Згадує жителька с. Коноплянка Ніна Іванівна Башинська, 1933 р. н.:

– Я народилася й виросла у місті Золоте на Донбасі. Зараз воно відоме на увесь світ, бо там тривають жорстокі обстріли, а в часи мого дитинства це було звичайне шахтарське містечко, де працювали шахти, заводи. Мій батько Іван Карпович Селухін був шахтарем. Він і до війни, й після війни працював на шахті, 50 років спускався під землю, був нагороджений орденом Леніна, удостоєний звання «Почесний громадянин м. Золоте»…

Невдовзі після початку війни батька забрали рити окопи. Їх послали кудись далеко,

я вже й не знаю, куди.

У мене було двоє братів. Найстарший, Коля, закінчив школу і вступив до технікуму у Тюмені. Звідти його й мобілізували до армії. Другий брат, Володя, був підлітком, старшим від мене на 4 роки.

Микола не повернувся з війни: загинув під Сталінградом. Йому було 18 років…

Добре пам'ятаю, як у серпні 1941 року в Золоте вступили німці: рукава закачані, автомати на грудях… Ми, діти, саме гралися. Коли побачили їх, то порозбігалися, поховалися. Слідом танки їхні їхали.

У Золотому ще лишалися солдати Червоної армії, вони відчайдушно відстрілювалися від німців, але сили були нерівні. Німці всіх їх повбивали. Я на власні очі все бачила: одні звідси, другі звідти стріляють… Оце розповідаю вам, і наче наяву бачу: такі молоденькі, красиві солдатики були, й усіх їх повбивали…

Німці розмістилися по хатах, зупинилися й у нас. Мені 8 років тоді було, я майже весь час сиділа на пічці: холодно і їсти постійно хочеться. Ми страшенно голодували. Мама підробляла, щоб якось нас годувати, але хліба, харчів практично не було, нічого неможливо було купити.

Для дітей відкрили школи, та яке навчання у війну! Німці створили щось на зразок колгоспів і змушували всіх там працювати. В 10 років я вже полола цибулю, інші овочі…

У Золотому діяли партизани, підпільники. Ми бачили, як німці їх ловили, кидали в шурфи шахт, палили… Війна – це завжди жах. Я завжди плачу, коли згадую ті події.

Коли в серпні 1943 року прийшли наші, це була неймовірна радість, неймовірне відчуття свободи, визволення. А потім і батько повернувся…

Надія Іванівна Трутень: «Мабуть, і книжки не вистачить, щоб описати моє життя»

Кажуть: Бог посилає людині стільки випробувань, скільки вона здатна витримати. Не будемо спростовувати цю філософську сентенцію, та все ж величезний тягар бід, що випав на долю жительки с. Поділ Надії Іванівни Трутень, видається аж надто обтяжливим.

Погодьтеся: немає більшого горя, ніж хоронити свою дитину, свою надію й кровиночку. Надія Іванівна народила й виховала чотирьох дітей, і двох уже поховала. Ще один син у дитячому віці скалічився…

Когось нещастя й негаразди ламають чи пригинають до землі, когось – змушують сумніватися в справедливості цього світу й озлоблюють, вселяючи ненависть до всіх оточуючих. А когось, навпаки, роблять терплячішими, милосерднішими, добрішими.

Надія Іванівна зустрічає нас біля хвіртки свого обійстя й запрошує до хати. В очах жінки – сум, печаль і безмежна доброта. Неквапно, стиха, вона починає розповідати про своє життя.

Після школи – в колгосп

«Двадцать второго июня,
Ровно в четыре часа,
Киев бомбили, нам объявили,
Что началася война», – співається у відомій пісні часів Другої світової війни.

Саме 22 червня 1941 року, коли німецькі бомби падали не лише на Київ, а й на сотні радянських міст і сіл, у Подолі в багатодітній родині Лещенків народилася восьма дитина – дівчинка, яку згодом назвали Надійкою.

– Загалом нас у батьків було дев'ятеро: після мене народилася ще одна сестра, – розповідає Надія Іванівна. *– Та з дев'ятьох нас лишилося лише троє. Брат Олексій загинув у 1942-му році на фронті, йому тоді було 18 років. Батька Івана Яковича на війну не взяли: він був 1892 року народження. Батько працював комірником у колгоспі, а мама все життя трудилася в ланці. Батьки прожили важке, але порівняно довге життя: батько помер майже в 90 років, а мама (вона на 10 років молодша від батька) – у 86.*

Певно, кожна людина в дитинстві та юності вірить, що попереду на неї чекає велике й неосяжне щастя, що всі мрії, сподівання обов'язково справдяться. Мабуть, так і має бути, бо якщо постійно очікувати на негаразди, життя стане сумним і нецікавим.

Надія Лещенко теж вірила в свою щасливу долю – попри те, що її дитинство припало на війну, а юність – на тяжкі повоєнні роки. Дівчинка навчалася в Подільській школі, раділа зайвому шматку хліба чи «обновці», перешитій з одягу старших сестер і братів. Після занять допомагала дорослим по господарству або працювала в колгоспі: дармова дитяча праця широко практикувалася в Радянському Союзі. А закінчивши семирічку, одразу пішла працювати в місцеве господарство: у тодішньої сільської молоді особливого вибору не було.

– Восени я пасла худобу, а потім мене приставили до маленьких телят, – продовжує розповідь моя співрозмовниця. *– Працювала телятницею, аж поки моя старша сестра Дуня не вийшла заміж і не переїхала до чоловіка в Яреськи. Звільнилося місце доярки, і я стала працювати дояркою. Але не весь час доїла корів: я і в ланці працювала, й на різних роботах. Навіть коли в 55 років вийшла на пенсію, мене ще довго кликали дівчат підміняти або тимчасово десь підробити.*

Познайомились у клубі на танцях

Життя тогочасних колгоспників не обмежувалося лише роботою: при клубах працювали гуртки художньої самодіяльності, артисти-аматори влаштовували концерти до свят і знаменних дат, неабиякою подією для всього села були кінострічки, які періодично «крутили» в клубах. А молодь вечорами залюбки збиралася на танці.

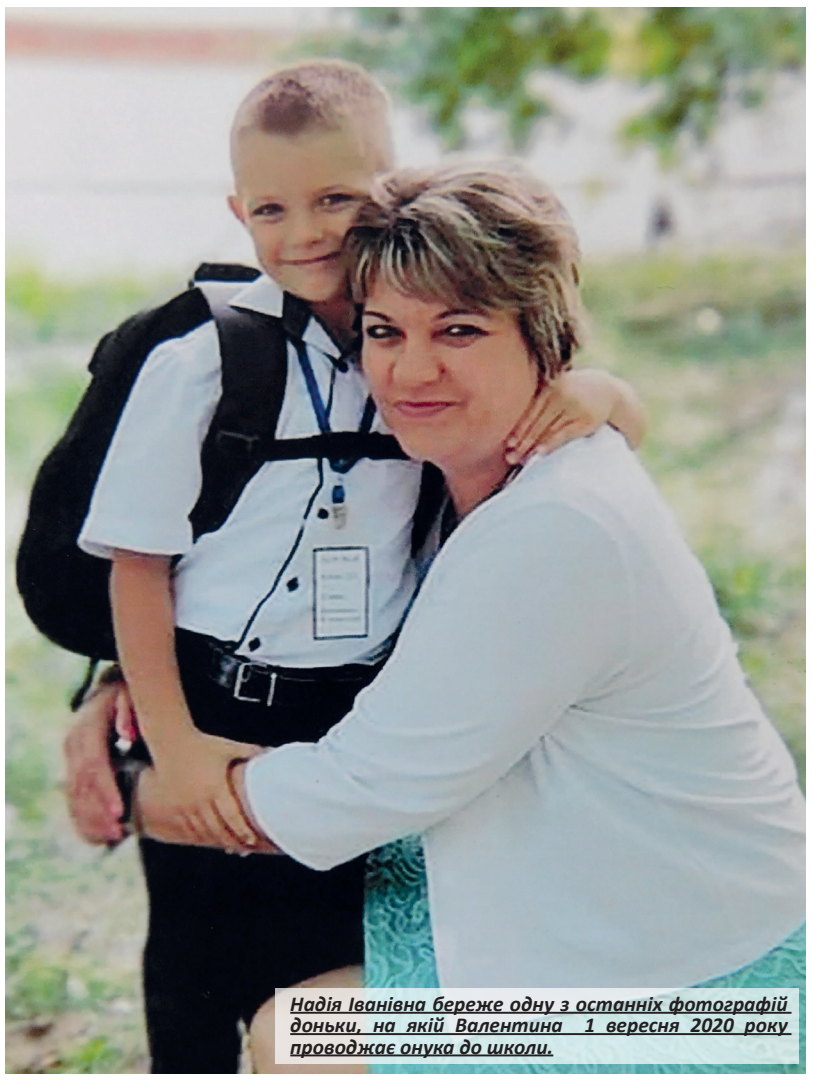

Надія Іванівна береже одну з останніх фотографій доньки, на якій Валентина 1 вересня 2020 року проводжає онука до школи.

Саме на танцях у Подільському клубі Надія й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком – уродженцем Огирівки Іваном Трутнем. Він був на кілька місяців старшим від дівчини: народився теж 1941 року, тільки в січні.

– Воно ж, знаєте, як було: хлопці їздили куди хочеш по селах: і в Білоцерківку, й у Красногорівку, й у Довгалівку, – пригадує жінка. – *Ми трохи зустрічалися, а потім Іван перестав їздити. А через деякий час знову повернувся до мене. І вже все серйозно в нас стало, він запропонував поженитися.*

Було це 1962 року. Надія переїхала до чоловіка в Огирівку, там народилося двійко старших дітей: Сашко (1962 р. н.) і Сергій (1966).

– Їхній куток називався Трутні, там усього три хати було, – продовжує Надія Іванівна. *– Сергій зовсім малим був, коли ми купили це дворище в Подолі й переїхали сюди. Свекруху теж забрали. Вона хворіла дуже, в неї цукровий діабет був, їй ногу ампутували…*

Біда не ходить одна

Надія Іванівна доглядала хвору свекруху, працювала в колгоспі, разом із чоловіком Іваном Кириловичем виховувала ще двох діток: донечку Валю (1973 р. н.) і на рік молодшого Славка. Аж раптом… Жінка без сліз не може згадувати події майже 45-річної давнини, коли 11-річний Сергійко пас череду й, розімлівши на сонці, заснув прямо на пастівнику. В цей час їхав трактор із причепом для дискування ґрунту, який не просто переїхав хлопця, а й затягнув тіло поміж дисків. У Сергія було 4 переломи тазових кісток, йому відірвало сечовий міхур.

Почалася тривала боротьба за життя й здоров'я сина. На хлопця чекали численні операції, тривала реабілітація, але повністю відновити втрачене здоров'я так і не вдалося. Усі ці роки Сергій тримався по-геройськи, намагався жити повноцінним життям: закінчив школу, здобув фах механізатора, працював у колгоспі трактористом, комбайнером. Лише кілька років тому, після останньої операції, отримав групу інвалідності.

Н. І. Трутень.

Сльози навертаються на очі жінки, й коли вона згадує свого первістка Сашка, якого вже немає на світі. Цього року йому мало би виповнитися 59… Торік у листопаді пішла з життя й 47-річна дочка Валентина.

Валентину Іванівну Болюту в нашій громаді знали передусім як активну учасницю художньої самодіяльності, яскраву й талановиту особистість. Глядачі з нетерпінням чекали її появи на сцені. Два з половиною роки жінка боролася з онкологічною хворобою, однак та виявилася сильнішою.

– Валя була моєю єдиною дочкою, моєю втіхою й розрадою. Я сподівалася, що вона доглядатиме мене, а вийшло навпаки… Валя мужньо боролася з хворобою, не впадала у відчай, не нарікала на долю. Ніхто ніколи не бачив її сліз. Коли вже не змогла ходити на роботу, через Інтернет навчилася в'язати і виготовляла такі гарні речі (плаття, капці, різноманітні серветочки тощо), що можна на виставку виставляти! Ще в серпні Валя їздила на репетиції, готувалася до концерту 1 жовтня, до Дня людей похилого віку. 1 вересня проводжала онука перший раз у перший клас, сподівалася, що одужає, аж раптом її стан погіршився. Дочка згоріла практично за місяць: 15 листопада 2020 року її не стало, – сумно зітхає Надія Іванівна.

Замість післямови

11 років тому Н. І. Трутень поховала чоловіка й лишилася вдовою. Вона живе із сином Сергієм. Поряд живе родина онука Сашка – сина її первістка Олександра. У Подолі мешкає й найменший син Славко та його діти.

Загалом у Надії Іванівни шестеро дорослих онуків і четверо правнуків. П'ятеро онуків мають власні сім'ї, й тепер старенька мріє одружити ще й наймолодшого 22-річного онука – меншого Славкового сина.

– Всі гарно до мене ставляться, гріх нарікати на рідних. А що доля мені така випала… Мабуть, і книжки не вистачить, щоб усе описати, – говорить вона на прощання.

Шановна Надіє Іванівно! Напередодні Вашого 80-річчя жителі громади зичать Вам міцного здоров'я, активного довголіття, любові й поваги оточуючих, достатку й благополуччя. Ну, а мужності, мудрості та доброзичливості Вам не позичати… Хай береже Вас Всевишній!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Коноплянка, ветерана праці
РОМАНОВОЇ
Надії Василівни;

жительки с. Бірки, ветерана праці
РУБАН
Тетяни Костянтинівни;

жительки с. Мостовіщина, ветерана праці, дитини війни
БАБЕЙ
Наталії Іванівни;

жительки с. Корнієнки, ветерана праці, дитини війни
КОРНІЄНКО
Любові Филимонівни;

жительки с. Огирівка, ветерана праці
ГАСАН
Антоніни Григорівни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

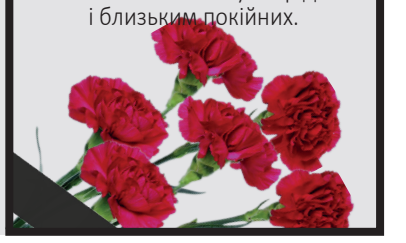

Зверніть увагу

Безробітні отримають кошти на власну справу

У Міністерстві соціальної політики України повідомили про старт державної програми, яка перетворюватиме малозабезпечених і довготривалих безробітних на підприємців. Механізми цієї програми були успішно апробовані в пілотному проекті «Рука допомоги», який Мінсоцполітики реалізовувало у 2016-2019 роках. Тоді понад 230 довготривалих безробітних у трьох областях отримали безвідсоткову поворотну допомогу від держави на початок власної справи. Понад 90% із них успішно працюють і сьогодні.

Нова програма має запрацювати з 1 січня 2022 року. Безробітним, які тривалий час не можуть працевлаштуватися й бажають розпочати власну справу, запропонують поворотну фінансову допомогу розміром до 15 мінімальних зарплат (на початок 2022 року – 97500 грн), щоб закупити обладнання і матеріали.

21 квітня 2021 року Кабінет Міністрів України затвердив постанову, яка регулює механізм надання та повернення цієї допомоги. Її можна буде повертати за рахунок сплачених у процесі підприємницької діяльності податків і соціальних внесків. Тобто сума до повернення зменшуватиметься з кожним податковим платежем. Крім того, якщо такий підприємець працевлаштує ще двох осіб за направленням центру зайнятості, повертати допомогу державі буде не потрібно.

Очікується, що нова програма стане дієвим механізмом виведення довготривалих безробітних та інших отримувачів державної допомоги зі стану бідності. В уряді переконані: вона допоможе їм повернутися до активного соціального життя, а держава замість постійних виплат допомоги малозабезпеченим отримає податки від нових підприємців.

За роботу на відбудовах під час війни з Ганною Мизин розрахувалися... розсольником

Прожити 95 років, погодьтеся, мало кому вдається. Тож такий вік цілком заслуговує на те, щоб зустрітися і поговорити з людиною, яка народилася мало не століття тому й ровесників якої вже не лишилося. Ганна Василівна Адаменко – найстаріша жителька села Попове.

Г. В. Адаменко.

Давно немає вже й того хутора Бровкового неподалік Володимирівки, де народилася 10 жовтня 1926 року Ганна Василівна Мизин. Півтора століття проіснував цей населений пункт, названий так за прізвищем сотенного отамана Бровка, який служив у першій Миргородської сотні Миргородського полку і заснував це поселення 1781 року. Та в 1932—35 роках хутір наказав довго жити: його мешканців переселяли у Попове, люди розбирали свої хати, перевозили свій нехитрий скарб до нової місцини. Поки будувалися, жили в землянках, бо готових помешкань людям не давали. Переселення співпало в часі з великим Голодомором, тож багатьом новоселам так і не судилося пожити на своєму новому подвір'ї: 149 жителів села Попове тоді загинуло у страшних муках. Семирічна Аня пухла з голоду, та її врятували підгнилі кагати картоплі, покинуті неподалік у полі.

– Ми, діти, ходили туди, – згадує старенька, *– копирсалися у тому гниллі, вишукували сухеньку картопельку, вибирали її у торбинки і несли додому, до мами…*

Сім'я вижила, зміцніла, а згодом навіть поповнилася маленьким синочком Мишком. У початкову попівську школу Аня пішла з 9 років, а з 4 класу довелося ходити аж у Рокиту.

Районних керівників сльози не розчулили

З початком війни 1941 року батька забрали на фронт, більше рідні його не бачили. Воєнне лихоліття закарбувалося в пам'яті Ганни Василівни до найменших дрібниць. Бо саме з цих часів почалися для дівчини тяжкі випробування, які підготувала для неї доля.

Тільки-но село було звільнено від німецьких окупантів, як у їхню хату принесли повістку: 16-річній Ганні Мизин належало їхати на відбудову зруйнованих об'єктів народного господарства.

– Як їхати? Куди? Я далі Попового ніде не була… Взяла я ту повістку й пішла в Рокиту до директорки школи Дешко. А та й каже: ти справді наша учениця, я дам тобі довідку, голова сільради завірить, будеш у школу ходити.

Та новопризначена голова сільради Наталія Данилівна Ковмір навіть слухати не захотіла ні про яку довідку. Вона славилася крутим норовом, ходила в шинелі з пістолетом на боку і змусила дівчину їхати з нею у Велику Багачку: там, мовляв, керівництво району розбереться, що важливіше, працювати чи вчитися.

Районним очільником був недавній фронтовик на прізвище Гречко, який отримав поранення і ходив із паличкою.

– Заходимо до нього втрьох: мої голова колгоспу, голова сільради і я за ними. Він дивиться на мою посвідку і питає: «Коли вам давали цю посвідку, ви в школу ходили чи ні?» Не встигла я й рота розкрити, а Ковмір як грюкне кулаком по столу: «Вона в школу не ходила! Не відпускайте її додому, нехай їде з усіма!» Я так розплакалася…

Та дівочі сльози не розчулили суворих керівників. Не слухаючи пояснень, її просто виставили за двері. В коридорі райвиконкому чекали своєї участі ще троє жінок, яких направили на відбудову. А Ганну погрозами змусили підписати зобов'язання, що 6 січня вона з речами з'явиться для відправки на відбудову станції Ромодан. І відпустили додому.

На Ромодан

Удома терміново почали збирати Ганну в дорогу. В чому дівчині їхати? Одягу в неї практично не було, лише старенькі бурочки та куфайка.

– Один дядько в нас чинбарем був, чинив шкіру свинячу. І він за тиждень пошив мені з тієї шкіри чоботи. Другий дядько покрив мені куфайку шинеллю. Я її годів зо три потім носила на собі…

У призначений день Ганна разом із подругами (Катериною Йосипівною Корнієнко, Катериною Гнатівною Полтавець та ще однією жінкою, ім'я якої старенька вже не пам'ятає) поїхали в Багачку. З Багачки їх забрала жінка-вербувальниця й повезла на Хорол. До Хоролу дісталися під вечір.

У Хоролі на території цегельного заводу, елеватора і нафтобази у вересні 1941 року нацисти влаштували табір військовополонених «Хорольська яма». Там були особливо тяжкі умови утримання в'язнів. Точних даних про кількість загиблих у цьому таборі немає, але вважається, що близько 91 тисячі. За офіційними даними німці залишили Хорол 19 вересня 1943 року, однак щоб замести сліди своїх злочинів, вони ще кілька місяців продовжували бомбити Хорольську яму з повітря.

– Вербовщиця залишила нас на станції, а сама пішла узнати, коли буде поїзд на Ромодан, – продовжує свою розповідь Ганна Василівна. *– І тут як налетіли літаки, як почали бомбити! Скрізь дим, нічого не видно. Ми попадали під уклін колії, на нас сиплеться земля, кругом рвуться снаряди… Десь із півгодини тривав цей ад, поки не перегиркало...*

Як усе стихло, одразу з'явилася й вербувальниця, вона переховувалася в підвалі станції. Перелічила свою «паству» по головах, пересвідчилася, що всі живі та неушкоджені, й посадила на товарняк, який їхав до станції Ромодан ледь не цілу добу.

Станція виявилася розбитою вщент. Скрізь височіли лише купи цегли – то більші, то менші. Ромодан був вузловою дільничною станцією першого класу, на якій перетиналися чотири лінії напряму, тож військове командування вважало його стратегічним об'єктом, який належало відновити в першу чергу.

Вузенька стежечка, що йшла крізь купи каміння і брухту, привела жінок до невеличкого будиночку наглядача станції, який зустрів їх на порозі. *«Оце я вам привезла робочих!»* – відрапортувала вербувальниця. *«А де я їх діну? В мене хата мала»,* – відповів наглядач.

Зрештою повів жінок через дорогу до набокуватої покинутої хатини з вибитими дверима й шибками. Позатуляв так-сяк вікна, вибиті двері підпер шифоньєром. Приніс кожній по ковдрі, подушці й матрацу, розтопив піч і залишив прибулих до ранку. І це в січні місяці!

– Вранці чоловік прийшов за нами, повів у їдальню, нагодував мисочкою розсольника і видав на день по 300 грамів хліба. Потім видав брезентові рукавиці й кирки. І пішли ми чистити станцію.

У мокрому одязі та взутті

Так неповнолітня Ганна примусово-добровільно стала працювати на будівництві зруйнованого приміщення Ромоданівського залізничного вокзалу. Нарівні з дорослими жінками видовбувала із завалів киркою цеглу, чистила її й тягала поперед себе, відрами носила мокрий пісок і глину. Працювали по 12 годин, у дві зміни, а для підтримки сил жінок годували розсольником тричі на день і давали по 300 грамів хліба.

Це зараз не можна залучати неповнолітніх до виконання важкої роботи зі шкідливими та небезпечними умовами праці. Це зараз неповнолітнім не дозволяється працювати понад 6 годин на день. Це зараз 17-літнім дівчаткам не дозволяється піднімати вантажі понад 6,3 кг. А тоді про такі обмеження навіть і мови не було! Бо хто ж як не вони – жінки й підлітки – мусили на своїх слабких плечах піднімати зруйноване господарство, працюючи від зорі до зорі за себе і за своїх чоловіків та батьків, які не повернулися з війни?

– Працювали ми в Ромодані всю зиму, весну і літо, поки не перечистили ту цеглу і не звели повністю стіни станції. Після цього нас повезли в Кременчук на відновлення мосту, під який треба було зводити кам'яні устої.

В Кременчуці Ганні пощастило: вона недовго працювала на будівництві. Її й Катерину Корнієнко забрали в Кіровоградську область на заготівлю сіна та збирання першого повоєнного врожаю овочів. Це була звична для сільських підлітків робота. Дівчата жили в бабусі й дідуся, працювали у місцевому колгоспі й уперше за воєнні роки більш-менш нормально харчувалися. Та з осіннім похолоданням за ними приїхав поляк-вербувальник і забрав дівчат у Брянські ліси на заготівлю лісу.

До нового місця призначення їхали четверо діб товарняками. Потім ішли 4 кілометри вздовж прокладеної лісом вузькоколійки. Нарешті дісталися до бараків і вкрай знесилені полягали спати.

– Уранці поляк видав нам сокири, пилки, коси, повів углиб лісу: «Отут пиляєте дерева на колоди по 2,5 метри завдовжки і на вагончики вантажите». Та на цьому наша робота не закінчувалася. Потім ті вагончики ще треба було чотири кілометри пхати на лінію, щоб під'їхав поїзд та забрав ті колоди! І так щодня…

Ви можете уявити собі лісорубом худорляву 17-літню дівчину, яка од вітру гнеться, як билиночка? Яка й сокиру ледве піднімає? Та на такій роботі здоровезні дядьки враз зморювалися! А Ганна з подругою проробили у Брянських лісах лісорубами кілька місяців, поки не прийшло чоловіче поповнення: тисяча німецьких полонених і пів тисячі мадярів.

– Я дуже хворіла там, дуже перемерзала. Ніякої спецовки нам не давали. Прийдеш з роботи в корпус, скинеш чоботи, поставиш коло груби – вони не висохнуть, тільки розпаряться. Скинеш куфайку, повісиш на бильце ліжка – вона тільки протряхне, не висохне. А вранці встаєш, натягаєш усе те знов, і знов на роботу.

Голова колгоспу був категоричним

Наступним місцем дислокації неповнолітніх працівниць були ліси Московії. Чи пригодився набутий досвід, чи розпорядники робіт просто зглянулися на юний вік дівчат, але сокири їм більше не давали. Ганну поставили працювати коло бригадира обліковцем, а Катерині дали роботу в конторі. Ганні виділяли бригаду людей, вона відмірювала їм ділянку в лісі, люди працювали, а наприкінці дня Ганна здавала бригадирові виконаний наряд. На цій посаді дівчина пропрацювала місяць, аж поки із дому не прийшов виклик: тяжко захворіла мати.

– Майстер мене не пускає, я благаю його, плачу: в мене дома лише маленький братик, чим він мамі допоможе? Терпів-терпів майстер мої сльози, нарешті не витримав, відпустив. І лише з умовою, щоб через три тижні повернулася. Не пам'ятаю, як я добралася додому, а на другий день приходить до нас голова колгоспу і каже: «Нікуди ти не поїдеш, будеш у колгоспі коло свиней працювати».

І знову потекли важкі трудові будні, тепер уже свинаркою в рідному селі. Невдовзі безвідмовній, працьовитій і відповідальній дівчині довірили керувати ланкою, 12 жінок було в її підпорядкуванні. Працювали на полі зранку до пізнього вечора, виморювалися так, що, здавалося, назавтра не буде сил підвестися з ліжка. Але з першими променями сонця знову вставали і знову йшли в поле. А ввечері – де й сила бралася – йшли додому і співали…

А далі – заміжжя, сім'я, діти. Трьох синів народила й виховала Ганна Василівна. Три синочки – як три дубочки, один від одного кращий. І треба ж такому горю трапитися, щоб наймолодшого синочка привезли матері з далекої Чехословаччини, де він служив, у цинковій труні!

Кажуть: час лікує будь-які рани. Проте й зараз, через 47 років відтоді, як поховала Ганна Василівна свого Віктора, який назавжди залишився 20-літнім, при згадці про нього мати не може стримати сліз...

Загартована стражданнями

– Мені весь час було ніколи: малі діти, в садочок треба, потім в ланку бігти, чоловіка немає, він увесь день на фермі… Навіть поїсти ніколи: все похапки. Перехвачу щось на ходу – і біжу чимдуж… Так і згубила собі шлунок. Лікувалася в Миргороді, кислотність була на нулі…

Не минулася даремно й тяжка праця вкупі з постійним переохолодженням у молоді роки: жінка отримала групу інвалідності. Та навіть на пенсії вона не припиняла працювати: вигодовувала вдома шовкопрядів. 38 років – загальний трудовий стаж Ганни Василівни. Тривалий час вона працювала в дитячому садочку кухарем, виступала в художній самодіяльності, любила співати, гарно грала на гітарі. Нагороджена медаллю «Ветеран праці». За сумлінну роботу в колгоспі в роки війни нагороджена кількома ювілейними медалями і пам'ятними знаками.

Як воно так буває: перенести нищівний голод, страждати, перемерзати й недоїдати змолоду, тяжко, в нелюдських умовах працювати, народити й виростити трьох дітей і при цьому обійти за віком усіх тих, хто жив куди заможніше, не страждав, не голодував і ніде не перепрацьовував? Як рослинка, що зміцніла на вітру й холоді, дає кращий урожай, ніж її тепличні родичі, так і людина, яка гартується у злиднях і тяжких випробуваннях, стає сильною духом і тілом.

Ганна Василівна до найменших дрібниць памятає свої почуття, відчуття й переживання, а от у датах трохи плутається. Жодних документів про роботу у воєнні роки на відбудові народного господарства жінка не має. Тож і до трудового стажу цей період не зарахували. А трудилася вона щодня по 12 годин – мало би бути рік за півтора!

– Та й грошей за ту роботу мені не платили ні копійки! Невже юшка з розсольника, яким нас годували, цілком компенсувала наш заробіток?

Старенька жаліється на хвороби, які її дістають, та збирається ще пожити. Вона цікавиться усіма подіями, що відбуваються в світі, й цілком серйозно просить редакцію газети допомогти їй домогтися справедливої компенсації за втрачене здоров'я та роботу під час війни.

Чим не гарний приклад активної життєвої позиції у такому віці?

Сергій МИКОЛЕНКО.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

18 червня
СРІБНА ГАННА НИКИФОРІВНА
(с. Колосівка) – 80 років;

19 червня
КАРАСЕНКО МИКОЛА ПЕТРОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

20 червня
ЧЕРЕДНІЧЕНКО ВАЛЕНТИНА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Білоцерківка) – 60 років;

21 червня
БУЦУК ВІРА МИКОЛАЇВНА
(с. Сидорівщина) – 80 років;
ШИПОША НАДІЯ ДМИТРІВНА
(с. Балаклія) – 65 років;

22 червня
ТРУТЕНЬ НАДІЯ ІВАНІВНА
(с. Поділ) – 80 років;
НАУМЕНКО ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА
(с. Рокита) – 60 років;

23 червня
БОДНАРЧУК ГАННА ІВАНІВНА
(с. Бірки) – 90 років;

24 червня
МАЦЬКО ЛЕОНІД ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

26 червня
СЕМУКА КАТЕРИНА АНДРІЇВНА
(с. Рокита) – 85 років;

29 червня
ЧУГУЙ ІВАН ФЕДОСІЙОВИЧ
(с. Поділ) – 80 років;

30 червня
ГОРОБЕЦЬ ЛІДІЯ ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 70 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади поздоровляють іменинників і бажають щастя, благополуччя, здорового довголіття, енергії, оптимізму, вірних і надійних друзів. Хай доля буде щедрою до вас і повсякчас дарує життєві гаразди.

В цей дорогий для серця день
Бажаєм квітів і пісень!
Від друзів щирих привітань,
Від зірки — здійснення бажань!

Від сонця — світла і тепла,
Щоб доля щедрою була!
Хоч не спинити часу лік,
Нехай щастить весь довгий вік!

Цікаво, весело, активно

Щоб наші діти росли здоровими й активними, Комітет з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки України започаткував проведення Всеукраїнського фізкультурно-оздоровчого заходу серед учнів «Рух – це здорово». Адже рухова активність — важливий чинник здоров'я.

Захід приурочили до Міжнародного дня захисту дітей. Він відбувся 1 червня одночасно в усіх регіонах України на центральних вулицях або паркових зонах, стадіонах тощо.

Усі навчальні заклади нашої громади долучилися до ініціативи. Тому цього року Міжнародний день захисту дітей у школах громади був напрочуд спортивним: педагоги організували й провели спортивні змагання, турніри, естафети, ігри, конкурси на кращу ранкову зарядку, змагання з футболу, волейболу, хореографічно-музичні руханки та конкурси на кращий спортивний флешмоб «Рух — це здорово», презентували різні види спорту та напрями рухової активності.

Наприклад, у Подільському ЗЗСО І—ІІ ступенів спочатку всі учні дружно робили руханку. Після цього учні 4—5 класів узяли участь у «Веселих стартах», а старшокласники — в змаганнях із волейболу. По завершенню змагань відбувся флешмоб «Над нами сонце сяє!»

У Балакліївському ЗЗСО І—ІІ ступенів на дітей чекали естафети, флешмоб «Над нами сонце сяє», руханка «Голова, плечі, коліна, пальці!», яку для всієї школи провела педагог-організатор О. М. Заваць-ка, та ще багато, багато інших активних розваг.

У Бірківському ЗЗСО І-ІІ ступенів 1 червня учні початкових класів змагалися в спортивних естафетах, учні 5-8 класів співали в караоке, грали у волейбол, змагалися в турнірі з міні-футболу. А на завершення свята дітей частували смачною гарячою кашею та іншими смаколиками на природі, де вони вдосталь поїли й погуляли на дитячому майданчику. Дошкільнята переглядали відео «Міжнародний день захисту дітей», малювали на асфальті та грали у рухливі ігри.

— Міжнародний день захисту дітей — це свято маленьких громадян нашої країни й водночас тих, хто завжди поруч із дітьми, хто піклується про них і допомагає твердо стати на ноги: батьків, вихователів, учителів, наставників, — вважає директорка Красногорівського ЗЗСО І—ІІІ ступенів О. В. Кропивка. *— Саме заради здійснення всіх дитячих мрій та сподівань, заради їхнього щастя дорослі готові долати всі труднощі й перешкоди. Учителі нашого закладу разом із батьками й козаками Красногорівської козацької сотні подарували учням День дитинства. І хоча того дня була холодна погода, дітей зігрівало тепло дружнього спілкування, веселі розваги, смачний куліш.*

В інших навчальних закладах теж відбулося багато різноманітних заходів. Дітям було цікаво, весело, захоплююче.

Ніна КОРНІЄНКО.

Флешмоб «Над нами сонце сяє!» у Подільському ЗЗСО.

У Бірках люблять волейбол.

Змагання в Балакліївському ЗЗСО.

Красногорівські школярі грали в активні ігри.

Рух – це справді здорово

Учні Попівського ЗЗСО І-ІІ ступенів теж долучилися до Всеукраїнського фізкультурно-оздоровчого заходу, правда, тижнем пізніше: 8 червня.

Педагог-організатор Вікторія Володимирівна Іващенко та вчитель фізкультури Євгеній Володимиро Лисенко продумали план заходів до найменших дрібниць і наповнили день рухливими іграми, захоплюючими змаганнями, веселими розвагами. Зранку всі учні зібралися на подвір'ї школи, де відбулося врочисте відкриття заходу, а потім – весела й енергійна музична руханка.

Естафета «Тачки».

Для всіх школярів провели змагання «Веселі естафети», а для учнів 7–9 класів – ще й тенісний турнір.

Свою вправність та швидкість школярі демонстрували в різноманітних естафетах: «Побудуй вежу», «Посади та збери картоплю», «Тачки», «Затяжний стрибок». Дітвора відчайдушно змагалася за перемогу в кожному із запропонованих конкурсів.

Під час змагань діти показали, як уміють долати труднощі, підтримувати свої команди, проявили згуртованість, організованість, самостійність, дружбу та взаємовиручку.

Насамкінець відбувся флешмоб «Над нами сонце сяє!»

Того дня попівські школярі отримали неабиякий заряд бадьорості, енергії та чимало позитивних емоцій. А після завершення заходу кожному ще й вручили солодкі призи.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121412. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua